

Føðingar



2. september fingi Sóleyg Smidt Jensen og Gudmund Hansen, Toftum, eina dóttur. Hon var 47 cm long og vigaði 2450 gr.



24. august bleiv Amilia stórasystur til hesa fittu gentuna. Hon vigaði 4470 gr. og var 56 cm long. Foreldrini eru Angilie og Agnar Joensen, Vestmanna.



28. august fingi Trygvi Jacobsen, Argir. Anna Mohr, Tórshavn, ein son. Hann var 50 cm langur og viðgaði 2650 gr.

29. august fingi Lis Justinussen og Magnus Skoralíð, Århus, eina dóttur. Hon var 52 cm long og vigaði 3500 g.

31. august fingi Kristianna Poulsen og Niels Arge Gálan, Tórshavn, ein son. Hann var 53 cm langur og vigaði 4050 gr.

2. september fingi Ragna Gregersen og Hávardur Trúgvason, Strondum, ein son. Hann var 52,5 cm langur og vigaði 3980 gr.

2. september fingi Beinta Karbech og Poul Andreas Hansen, Skála, eina dóttur. Hon var 51 cm og vigaði 2920 gr.

6. september fingi Margith & Rainer Latupeirissa, Klaksvík eina dóttur. Hon vigaði 2970 gram og 50 cm long.

Heilsan til Vilmund Niclasen á 70 ára degnum

13. september fyllir ein kendur sørvingur 70 ár.

Hetta er ein sørvingur sum á mangan hátt skarðar framúr. Ein, ið ongantið hevur gjørt "haltari hønu" mein. Ein, ið ongantið hevur gjørt mun á fólki. Ein, ið ongantið hevur spilt nakran út. Ein, ið ongantið hevur sett seg sjálvan høgt – elle brúkt albogarnar fyri at koma fram. Ein, ið ongantið hevur tráa eftir, at koma "hátt í hesi verð". Ein, ið ongantið hevur luttikið í "dansinum um gullkálvin". Ein hvørs liv er og hevur verið merkt av nøgdsemi....Ja, soleiðis kundi eg hildið á at lýst hendan merkismann, sum nú rundar tey sjeyti.

Vilmund fór sum smádrongur til Danmarkar á stovn. Møguleikarnir fyri stuðli vóru ikki teir somu sum í dag.

Hann kom heimaftur sum 16 ára gamal og búsettist í heimbyggni.

Vilmund hevur altíð verið eitt arbeidsgrev – og mong eru tey sum fingi hjálpanði hond hansara at kenna.

Serliga var tað teim gomlu og teim, ið ikki megnaðu sjálvi, hann royndist sera hjálpsamur. Velti, slerdi og ruddaði. Mangan kjallara í Sørvági man hann hava ruddað! Um veturin hjálpti hann fólki at grava kava.

Har sum Vilmund hevði verið, var ikki neyðugt at koma afturum aftur. Alt arbeiðið var væl úr hondum greitt. Lønin var nokk ikki altíð samsvarðandi verkið – og tímarnar, ið nýttir vóru.

Hann kravdi ongantið nakað – var takksamur fyri tað hann fekk. Tað sum gleddi hann mest var at síggja fullført verk og tað at hava verið onkrum til hjálpar!

Innløgumaður sum fáur. Minnst hvussu hann árla á morgni fór út á keiðina at fiska og kom mangan aftur til húsa við stórum fongi, sum hann so krundi og fekk til haldar.

Vilmund er sera húsligur og mangan hava vit notið gott av hansara hjálpssemi, tá hann onkran seinrapartin plagdi at "ansa eftir húsinum". Alt skein, tá vit komu aftur.

Tá børn okkara vóru smá plagdi hann at spæla við tey og tað dámdi teim sera væl. Hann var góður við børnini..

Honum hevur altíð dáma væl at sungið og haft eina sera góða rødd. Minnist



hvussu vit mangan plagdu at standa uttanfyri hurðina hjá honum og lurta meðan hann sang ein fyri og annan eftir.

Sera gott minni, sum eisini er komið til sjónar í hesum, at tá hann einaferð hevði møtt einum persóni og fingið navn hansara at vita, so mintist hann – sjálvt um mong ár gingu, til hann møtti hesum persóni aftur.

Vilmund hevur einastandandi eginleikar, at síggja tað skemtuliga við og í tilveruni. Hann er sjálvironiskur og er heldur ikki smæðin fyri, at fáa skemt burtúrur øðrum – uppá ein sera "fittan" og hugnaligan hátt. Hann setur fólk í samband við sangir og uttan alment at avdúkað nakrar persónar, so kann Vilmund enn í dag siga hvørjir persónarnir eru, tá eg nevni ymiskar sangir fyri honum.

Vilmund hevur skaldagávur og mangan hevur tað verið hugtakandi og skemtiligt, tá hann hevur yrkt uppá rím.

Mong munnu kenna Vilmund í samband við listar-

ligu gávur hansara frá teirri tíð, tá hann var sera virkin at gera tjøldur og selja tey.

Tað eg kann minnst, hevur Vilmund altíð dáma væl at gingið í kirkju – hann elskaði sálmasangin – og ger tað framvegis.

Vilmund hevur tann eginleika, at vera tann hann er - líkamikið hvørjum hann er saman við og hvar hann annars er staddur. Einki pá-tikið!

At hava haft hann sum beiggja hevur ríkað mitt liv.

Vilmund hevur í mong ár búð á Mýrini 6 í Hoyvik, har hann er glaður fyri at vera og hevur tað gott og er lívgaður av teirri umsorgan starvsfólkið veitir honum. Um dagarnar starvast hann á Verkstaðnum Vón, har hann eisini trívist sera væl og gleðir seg at fara til arbeiðis.

Nakað sum hann eisini serliga gleðist um, eru sunnudags biltúrurin við trúfasta vinmanni sínum Finni í Puntabyrgi. Hesin túrur er hæddarpunktið í vikuni!

Í "Barnarímum" hjá Hans Andr. Djurhuusi" er ein sangur, sum sigur so nógv, um tilveru teirra livandi, teirra hvørs lutur var líkur "Dáanum" og teirra, sum hildu seg hava betri rætt enn Dáin, bæði til lívið sjálvt og at fáa lut í lívsins ágóðum: Eftir at Dáin hevur kent ágang og skuldsettur fyri bæði líkt og ólíkt, av teim "standandi øks", so verður sagt um Dáan:

*Men dáin stendur í íva
Og hann hevur ymsan lit:
Eg havi væl loyvi at liva
her líka so væl sum tit!*

*Tá verða tey øks at tagna
Tí tað segði Dáin satt:
Hvønn vøkstur Gud hevur
fagnað
Og hvør eigur lívsins rætt!*

Vilmund góði. Vit ynskja tær hjartaliga tillukku við degnum og at Jesus skal styrkja teg á leiðini framvir.

Tordur við familju